

2

KRVAVÝ SPLN

Maia Robertsová nikdy nedôverovala pekným chlapcom, a preto jej bol Jace Wayland protivný od prvej chvíle, čo ho uzrela.

Jej starší brat Daniel zdedil po matke medovo sfarbenú pleť a veľikánske tmavé oči. Vykľul sa z neho človek, ktorý zapaluje motýľom krídla, aby videl, ako v letku horia a zomierajú. Trápil aj ju, sprvu drobnosťami, štipal ju na miestach, kde neostávali podliatiny, menil jej šampón za bieliaci roztok. Žalovala rodičom, ale neverili jej. Nikto jej neveril, keď videl Daniela – krásu si spájali s nevinnosťou a neškodnosťou. Keď jej v deviatej triede zlomil ruku, pribehla domov, no rodičia ju priviedli späť do školy. V desiatej triede Daniela zrazilo na ulici auto, na mieste ho zabilo a šofér ušiel. Keď stála s rodičmi pri hrobe, hanbila sa za nesmierny pocit úľavy. Boh ju určite potrestá za to, že sa teší z bratovej smrti, pomyslela si.

Potrestal ju na budúci rok. Spoznala sa totiž s Jordanom. Dlhé tmavé vlasy, štíhle boky v obnosených džínsoch, typická rockerská košeľa a mihalnice ako dievča. Maia si nemyslela, že

po nej pôjde – takí letia na chudé, bledé dievčatá so štýlovými okuliarmi –, no jemu sa jej okrúhle rámy páčili. Medzi bozkávkami jej šepkal, že je krásna. Prvých pár mesiacov bolo ako splnený sen. Posledných pár mesiacov ako zlý sen. Bol majetnícky, chcel ju ovládať. Keď sa na ňu nahneval, zavrčal a opakom ruky jej flingol po líci, až jej tam zostal červený flak. Keď sa s ním chcela rozísť, sotil ju a zrazil na zem pred ich domom. Podarilo sa jej ujsť a zabuchnúť za sebou dvere.

Neskôr si dala záležať, aby ju videl bozkávať sa s iným, dúfala, že mu konečne zapáli. Ani nevedela, ako sa ten chalan volá. Pamätala sa však, ako sa v ten večer vracala domov, do vlasov jej drobno mrholil dážď a na džínsy jej striekalo blato, lebo to vzala domov skratkou cez park. Vtom spoza kolotoča vyskočilo čosi tmavé, do blata ju zrazilo ozrutné mokré vlčie telo a pocítila ostrú bolesť, keď sa jej na hrdle zovreli čeľuste. Zajačala, začala sa metať, v ústach pocítila vlastnú krv a v mozgu jej vírilo: *To nie je možné! To nie je možné!* V New Jersey nežijú vlci, určite nie v obyčajnej predmestskej štvrti v dvadsiatom prvom storočí.

Na jej krik sa v okolitých domoch rozsvietilo, obloky sa rozjasňovali ako škrtnutím zápalkou. Vlk ju pustil a z papule mu kvapkala krv s kúskami vytrhnutého mäsa.

Po dvadsiatich štyroch stehoch ležala vo svojej ružovej izbe a úzkostlivo sa nad ňou skláňala mama. Lekár na pohotovosti povedal, že to vyzerá na pohryzenie veľkým psom, no Maia vedela svoje. Kým sa vlk obrátil na útek, počula v uchu známy zápalistý šepot: „Už si moja. Navždy budeš moja.“

Jordana viac nevidela – s rodičmi sa zbalil a odsťahoval. Ani jeden z jeho kamarátov nevedel kam, alebo to nechceli povedať. Ani ju veľmi neprekvapilo, keď pri najbližšom splne prišli bolesti – trhavé bolesti v nohách, ktoré ju prinútili kľaknúť si a ohli jej chrbát asi tak, ako kúzelník ohýba lyžičku. Keď jej vyleteli

z ďasien zuby a zahrkotali na dlážke ako tvrdé cukríky, zamdlela. Alebo si myslela, že zamdlela. Prebrala sa na míle ďaleko od domu, nahá, zakrvavená, s jazvou na ruke, v ktorej jej rytmicky trhalo. V tú noc naskočila na vlak na Manhattan. Nebolo to ťažké rozhodnutie. Stačilo, že v konzervatívnej predmestskej štvrti bola miešanka. Bohvie, čo by urobili vlkovi.

Svorku, do ktorej by zapadla, našla celkom ľahko. Len na Manhattane ich bolo niekoľko. Pridala sa k jednej v centre, ktorá prespávala na starej policajnej stanici v čínskej štvrti.

Vodcovia svorky sa menili. Najprv bol vodcom Kito, potom Véronique, potom Gabriel a teraz ju viedol Luke. Gabriela si celkom obľúbila, ale Luke bol lepší. Vyzeral dôveryhodne, mal prívetivé modré oči a nebol priveľmi pekný, takže sa jej nezne páčil. So svorkou jej bolo celkom dobre. Keď nebol spln, na policajnej stanici spali, hrali karty, jedli čínu. Pri splne lovili v parku a na druhý deň zapíjali nepríjemné pocity po premene v Krvavom splne, čo bol jeden z lepších mestských lokálov pre vlkolakov v podsvetí. Čapovali tam pivo a nikto sa nestaral, či máte dvadsaťjeden. Ako lykantrop človek rástol rýchlo, a pokiaľ mu raz mesačne vyrazili tesáky a srst', v Krvavom splne mohol piť bez ohľadu na to, koľko mal rokov v obyčajnom svete.

V tom čase si na rodinu sotva spomenula, no keď raz prišiel do lokálu plavovlasý chalan v dlhom čiernom kabáte, Maia stuhla. Nevyzeral ako Daniel, nie celkom – Daniel mal tmavé vlasy, na zátylku skučeravené, a medovú pleť. Tento bol celý biely a zlatý. Mal však rovnako štíhle telo ako Daniel, rovnaký spôsob chôdze – ako panter striehnuci na obeť – a bol rovnako presvedčený o vlastnej neodolateľnosti. Rukou krčovitou zovrela stopku pohára a musela si pripomenúť: *Je mŕtvy. Daniel je mŕtvy!*

Keď vošiel dnu, v päťách sa mu zdvihol šum ako pena na vlně šíriacej sa za loďou. Správal sa, akoby si nič nevšimal, no-

hou v čižme si pritiahol barovú stoličku, vysadol na ňu a laktom sa oprel o pult. V tichu, ktoré nasledovalo za šumom, Maia počula, že si rozkázal jednosladovú whisky. Elegantným pohybom zápastia do seba obrátil polovicu pohárika. Whisky mala rovnakú tmavozlatú farbu ako jeho vlasy. Keď kládol pohárik späť na pult, Maia mu na zápastiach a chrbtoch rúk zbadala skrútené čierne znamenia.

Bat, chalan, ktorý sedel vedľa nej – chvíľu s ním chodila, ale teraz boli priatelia – si zamrmlal popod nos čosi ako „nefil“.

Takže tak. Ten chalan nie je vlkolak. Je Tieňolovec, člen tajomných policajných síl. Presadzujú zákon Aliancie a nie je možné, aby sa Tieňolovcom niekto stal. Človek sa ním musí narodiť. Sú takí, akí sú vďaka krvi. Kolovala o nich kopa chýrov, zväčša nelichotivých – sú namyslení, pyšní, krutí. Na Dolnosvetanov sa dívajú zvrchu, pohrdajú nimi. Lykantropom bolo máločo také protivné ako Tieňolovci – možno okrem upírov.

Vravelo sa aj to, že Tieňolovci zabíjajú démonov. Maia sa pamätala na chvíľu, keď prvý raz počula o existencii démonov a o tom, čo robia. Rozbolela ju z toho hlava. Upíri a vlkolaci sú jednoducho ľudia s istou chorobou, toľko vyrozumela, ale očakávať, že uverí vo všetky táraniny o nebi a pekle, o démonoch a anjeloch, keď jej nikto naisto nevedel povedať, či Boh existuje, alebo neexistuje, alebo kam sa človek podeje po smrti? Nie, to sa nedá. Na démonov už verila – videla dosť toho, čo narobili, takže sa to nedalo popierať –, ale radšej by bola, keby na nich nemusela veriť.

„Ako vidím, nepodávate tu Striebornú guľku,“ prehodil chalan, opierajúc sa laktom o pult. „Všeličo to naznačuje, čo?“ Oči sa mu blýskali, úzke, svietiace ako štvrtinový mesiac.

Krčmár Ohava Pete na chalana len hodil pohľad a znechutene potriasol hlavou. Maia si domyslela, že keby nebol Tieňo-

lovec, bol by ho vyhodil, ale takto len prešiel na druhý koniec pultu a leštil poháre tam.

„Nepodávame ho tu preto, lebo je to na hovno pivo,“ ozval sa Bat, ktorý sa musel do všetkého zamiešať.

Chalan naňho uprel prižmúrený, svietivý pohľad a potešene sa usmial. Ľudia sa zvyčajne neusmievali, keď na nich Bat nepekne zazrel. Mal vyše meter deväťdesiat a tvár mu znetvořovala hrubá jazva, kde mu pokožku spálil strieborný prášok proti uhrom. So svorkou, ktorá žila na policajnej stanici a spala v starých celách, však netrúvil všetok čas. Mal vlastný byt, a dokonca aj robotu. Ako frajer bol skvelý až do chvíle, keď Maiu pustil k vode pre ryšaňu Eve, ktorá bývala v Yonkerse a v garáži veštila z ruky.

„A čo také piješ ty?“ spýtal sa chalan a naklonil sa k Batovi tak blízko, až to bolo urážlivé. „Mliečko?“

„Strašne smiešne, fakt!“ Svorka už natrčila uši, hotová postaviť sa za Bata, keby sa rozhodol vyraziť z tohto nespratného machra dušu. „Si myslíš, čo?“

„Bat,“ ozvala sa Maia. Možno je vo svorke jediná, kto pochybuje, že by Bat bol schopný vyraziť z toho chalana dušu. Niežeby pochybovala o Batovi, ale v očiach toho chalana bolo čosi... „Bat, nie!“

Bat ju ignoroval. „Si myslíš, čo?“

„Nepopieram to, čo bije do očí.“ Chalan skĺzol pohľadom na Maiu, akoby bola neviditeľná, a pozrel späť na Bata. „Asi sa nechceš pochváliť, čo máš s ksichtom. Vyzerá ako...“ Nahol sa k Batovi a povedal mu niečo tak ticho, že to nepočula ani Maia. Batovi vzápätí vyletela päť a bola by chalanovi dolámala čeľusť, lenže ten tam už nebol. Stál rozosmiaty o dva kroky od neho. Batova päť trafila osamotený pohárik na pulte a ten odletel na druhú stranu pultu a roztrieštil sa o stenu.

Maia nestihla ani žmurknúť a Ohava Pete bol pred pultom a ohromnou pästou zdrapol Bata za košeľu. „Stačilo, Bat,“ zavrchal. „Choď sa prejsť, nech ti vychladne hlava.“

Bat sa zmietať v jeho zovretí. „Prejsť? Čo si nepočul...“

„Ale počul,“ prisvedčil Pete tichým hlasom. „Je to Tieňolovec. Choď od toho, ty embryo.“

Bat zahrešil a odtiahol sa od Petea. Vykročil k východu so zúrivo nahrbenými plecami. Tresol za sebou dverami.

Chalan sa prestal usmievať a premeriaval si krčmára s akousi temnou nevôľou, akoby mu vzal hračku, s ktorou sa chcel pozabávať. „To nebolo treba,“ utrúsil. „Viem si na seba dať pozor.“

Pete sa naňho zadíval. „Ja si zasa dávam pozor na svoju krčmu,“ odvrkol napokon. „Choď si inde, Tieňolovec, ak si nechceš zavarit.“

„Nepovedal som, že si nechcem zavarit.“ Chalan si sadol späť na stoličku. „Ale ešte som nedopil.“

Maia sa obzrela na stenu postriekanú alkoholom. „Mne sa zdá, že si už dopil.“

Chalanovi na okamih zneprítomnel pohľad. Potom sa mu v zlatých očiach zvláštne zaiskrilo. V tej chvíli sa tak podobal Danielovi, že Maia mala sto chutí ujsť.

Kým stihol chalan niečo povedať, Pete mu šuchol po pulte ďalší pohárik jantárovej tekutiny. „Tu máš,“ povedal a pozrel na Maiu. Zamarilo sa jej, že v pohľade má akési varovanie.

„Pete...“ začala, ale nedopovedala, lebo sa rozleteli dvere. Stál v nich Bat. Trvalo len okamih, kým si Maia uvedomila, že predok košeľe a rukávy má od krvi.

Zošuchla sa zo stoličky a rozbehla sa k nemu. „Bat! Čo sa ti stalo?“

Tvár mal sivú a strieborná jazva na líci mu vystúpila ako kus pokrúteného drôtu. „Prepadnutie!“ zvolal. „V uličke leží telo.“

Mŕtvy chlapec. Krv – všade je krv!“ Pozrel na seba a pokrútil hlavou. „Nie je moja. Som v poriadku.“

„Telo? Ale kto...“

Batova odpoveď zanikla v rozruchu. Stoličky osireli a svorka sa hrnula k dverám. Spoza pultu vyšiel Pete a pretisol sa cez dav. Na mieste ostal iba Tieňolovec s hlavou sklonenou nad pohárikom.

Maia zazrela medzerou v dave pri dverách sivú dlažbu uličky postriekanú krvou. Bola ešte mokrá a roztekala sa v puklinách dlažby ako úponky červenej rastliny. „Podrezané hrdlo?“ spýtal sa Pete Bata, ktorému sa vrátila farba. „Ako...“

„Nieкто bol v uličke. Nieкто nad ním kľačal,“ vysvetľoval Bat. Hlas mal priškrtený. „Nevyzeral ako človek – bol to tieň. Ušiel, keď ma zbadal. Chlapec ešte žil. Chvíľu. Sklonil som sa nad ním, ale...“ Bat mykol plecami. Bol to mimovoľný pohyb, ale šľachy na krku mu vystúpili ako hrubé korene, obopínajúce kmeň stromu. „Nič nepovedal a zomrel.“

„Upíri,“ povedala moletná lykantropka – Amabel, spomenula si Maia –, ktorá stála pri dverách. „Deti noci. Nemohol to byť nikto iný.“

Bat na ňu vrhol pohľad a prešiel cez lokál k pultu. Chytil Tieňolovca zozadu za kabát – teda chcel, lenže keď vystrel ruku, chalan už stál a elegantne sa obrátil. „Čo máš za problém, vlkolak?“

Bat stál s vystretou rukou. „Čo si hluchý, nefil?“ vyštekol. „V uličke je mŕtvy chlapec. Jeden z nás.“

„Myslíš lykantropa alebo iný druh Dolnosveťana?“ Vyleteli mu svetlé obrvy. „Všetci mi splývate.“

Ozvalo sa tiché vrčanie – z hrdla Ohavu Petea, všimla si Maia s istým prekvapením. Vrátil sa do lokálu obklopený zvyškom svorky a pohľad upieral na Tieňolovca. „Bol to ešte len chlapčisko,“ povedal. „Volal sa Joseph.“

Maia to meno vôbec neregistrovala, ale zbadala Peteove zaťaté sánky a v žalúdku pocítila chvenie. Svorca sa ocitla na vojnovom chodníku, a ak má Tieňolovec kvapku rozumu, hodí rýchlo spiatocku. Lenže nehodil. Len tam stál a premeriaval si všetkých zlatými očami a s tým zvláštnym úsmevom. „Lykantropské chlapčisko?“ prehodil.

„Patril do našej svorky,“ vyhlásil Pete. „Mal len pätnásť.“

„A čo s tým mám ja? Čo chcete odo mňa?“ spýtal sa chalan.

Pete naňho neveriacky vyvalil oči. „Si nefil,“ odvetil. „Sesia nám za týchto okolností dlhuje ochranu.“

Chalan sa rozhlíadol po lokáli, pomaly a tak bezočivo, že Peteovu tvár zalial rumenec.

„Nevidím tu nič, pred čím by ste potrebovali ochranu,“ povedal chalan. „Len možno zlý interiér a možno aj problém s plesňou. Ale to sa dá odstrániť chlóróm.“

„Tu vonku pred krčmou je *mŕtvola*,“ vyslovil pomaly, dôrazne Bat. „Nemyslíš...“

„Myslím, že preňho je trocha neskoro na ochranu, ak je už mŕtvy,“ odvetil chalan.

Pete z neho nespúšťal zrak. Uši sa mu zašpicatili, a keď prehovoril, hlas mu tlmili hrubnúce vlčie zuby. „Postupuj opatrne, nefil,“ zavrčal. „Veľmi opatrne!“

Chalan naňho pozrel nepriesvitnými očami. „Fakt?“

„Takže nič neurobíš?“ ozval sa Bat. „Nič?“

„Dopijem,“ utrúsil chalan s pohľadom upretým na nedopitý pohárik, ktorý stál na pulte, „ak mi dovolíte.“

„Takže taký je postoj Sesie týždeň po Dohode?“ vyplul Pete znechutene. „Smrť Dolnosvetana pre teba nie je nič?“

Chalan sa usmial a Maia pocítila zimomriavky po celom tele. Vyzeral presne ako Daniel chvíľu pred tým, než vytrhol lienke krídla. „Dolnosvetania teda čakajú, že Sesia bude za nich upra-

tovať svinstvo, keď sa nejaký sprostý chlapčisko rozhodne vystriekať vo vašej uličke...”

Použil slovo, ktoré vlkolaci medzi sebou nikdy nepoužívali, špinavé, odporne slovo, naznačujúce vzťah medzi vlkami a ľudskými ženami.

Kým sa niekto na niečo zmohol, Bat sa naňho vrhol – no chalan tam už nebol. Bat sa zatackal, zmotalo ho a vytreštil oči. Svorka zalapala po dychu.

Maia nevdojak otvorila ústa. Tieňolovec stál naširoko rozkročený na barovom pulte. Vskutku vyzeral ako anjel pomsty, ktorý sa chystá zoslať z výšin božskú spravodlivosť – to, na čo sú Tieňolovci predurčení. Vystrel ruku a zovrel prsty do dlane. Toto gesto jej pripomenulo detskú hru *Chyť si ma*. Svorka sa naňho vyrútila.

Bat a Amabel vyskočili na pult. Chalan sa zvrchol tak rýchlo, že v zrkadle za pultom z neho bola iba šmuha. Maia videla, že kopol, a vzápätí obaja stonali na dlážke v sprške rozbitého skla. Počula, že chalan sa smeje, aj keď ho ktosi iný strhol dolu. Zmizol v dave s ľahkosťou, ktorá naznačovala, že to urobil celkom ochotne, a potom ho už nevidela, ostala iba trma-vrma metajúcich sa rúk a nôh. No stále sa jej zdalo, že počuje jeho smiech, aj keď sa zablysol kov – ostrie noža. Zatajila dych.

„To stačí!“

Bol to Lukeov hlas, pokojný, vyrovnaný ako tep srdca. Zvláštne, ako svorka vždy spozná hlas vodcu. Maia sa obzrela a zbadala ho vo vchode do krčmy s jednou rukou opretou o stenu. Vyzeral nielen unavený, ale priam zničený, akoby ho vnútri niečo trhlo na kusy. No hlas mal napriek tomu pokojný, keď zopakoval: „To stačí. Nechajte toho chalana.“

Svorka sa od Tieňolovca stiahla, zostal pri ňom iba vzdorovitý Bat jednou rukou držal Tieňolovca za košeľu a v druhej zvieral

nôž s krátkou čepelou. Chalan mal síce zakrvavenú tvár, ale nevyzeral, že by ho bolo treba zachraňovať. Usmieval sa a jeho úsmev vyzeral rovnako nebezpečne ako sklené črepiny na dlážke. „To nie je nijaký chalan,“ odsekol Bat. „Je to Tieňolovec.“

„Tí sú tu vítaní,“ zareagoval Luke neutrálnym tónom. „Sú to naši spojenci.“

„Povedal, že mu je to jedno,“ odvrkol Bat zlostne. „O Josephovi...“

„Viem,“ povedal Luke ticho. Pohľad mu preskočil na plavovlasého chalana. „Jace, prišiel si sem len preto, aby si vyprovokoval bitku?“

Chalan – Jace – sa usmial a z rozseknutej pery mu stiekol na bradu pramienok krvi. „Á, Luke!“

Bat sa strhol, keď z Tieňolovcových úst vyšlo krstné meno vodcu ich svorky. Pustil Jaceovu košeľu. „Nevedel som...“

„Tu niet čo vedieť,“ prerušil ho Luke a únava z očí mu prešla do hlasu.

Dunivým basom sa ozval Ohava Pete. „Povedal, že Sesia kašle na smrť lykantropov, dokonca aj keď ide o dieťa. A to je len týždeň po Dohode, Luke!“

„Jace nehovorí za Sesi,“ odvetil Luke, „a nemohol urobiť nič, aj keby bol chcel. Je tak?“

Pozrel na Jacea, ktorý bol bledý ako stena. „Ako...“

„Viem, čo sa stalo,“ povedal Luke. „S Maryse.“

Jace stárpol a Maia na okamih uzrela, čo sa skrýva pod jeho danielovsky divoškým pobavením – bolo to temné, mučivé a pripomínalo jej to skôr jej vlastné oči v zrkadle ako Danielove. „Kto vám to povedal? Clary?“

„Clary nie.“ Maia počula toto meno z Lukeových úst prvý raz a vyslovil ho tónom, ktorý naznačoval, že je to preňho niekto mimoriadny a pre toho tieňoloveckého chalana tiež. „Som

vodca svorky. Všetličo sa dopočujem. A teraz si poďme pohovoriť do Peteovej kancelárie.“

Jace okamih váhal a potom pokrčil plecami. „No dobre,“ privolil. „Ale dlhujete mi škótsku, ktorú som nevypil.“

„Na nič iné som si už nevedela zmyslieť,“ vzdychla Clary sklamané a klesla na schody pred Metropolitným múzeom umenia. Smutne sa zadívala na Piatu avenue.

„A rozmyšľala si dobre.“ Simon si sadol k nej a vystrel pred seba dlhé nohy. „Rozumieš, ten chlap je blázon do zbraní a zabíjania, tak prečo nie najväčšia zbierka zbraní v meste? Aj ja chodím rád do oddelenia zbraní a brnení. Dostávam tam nápady na svoje boje.“

Clary naňho vrhla prekvapený pohľad. „Ty ešte stále hráš s Ericom, Kirkom a Mattom?“

„No jasné. Prečo by som nemal?“

„Myslela som, že tie hry ťa už tak nebavia, odkedy...“ *Odkedy sa naše skutočné životy podobajú tvojim hrám. S dobrými a zlými, s hrozivými čarami a s dôležitými začarovanými predmetmi, ktoré treba nájsť, keď chceš vyhrať.*

Ibaže v hrách vždy víťazia dobrí, porazia zlých a vrátia sa domov s pokladom. Kým v skutočnom živote prichádzajú o poklad a Clary si občas nebola istá, kto sú tí dobrí a kto zlí.

Pozrela na Simona a zaliala ju vlna smútku. Keby sa vzdal hier, na vine by bola ona, takisto ako ona bola na vine všetkému, čo sa mu stalo v posledných týždňoch. Spomenula si na jeho bledú tvár ráno pri dreze pred tým, ako ju pobožkal.

„Simon...“ začala.

„Momentálne hrám klerika, takého, čo je napoly trol a chce sa pomstiť Dravým za to, že mu zabili rodinu,“ prehodil veselo. „Niečo úžasné.“

Rozosmiala sa a vtom jej zazvonil mobil. Vylvila ho z vrec-ka a otvorila. Volal Luke. „Nenašli sme ho,“ povedala prv, ako sa ohlásil.

„Ale ja áno.“

Vystrela sa. „Sranduješ. Je tam? Môžem s ním hovoriť?“ Zachtýla Simonov prenikavý pohľad a stíšila hlas. „Je v poriadku?“

„Viac-menej.“

„Ako to... viac-menej?“

„Vyprovokoval bitku so svorkou vlkolakov. Utržil pár rán a modrín.“

Clary privrela oči. Prečo sa, pre živého boha, pustil do svorky vlkov? Čo ho to posadlo? Lenže Jace je Jace. Keď to naňho príde, pustil by sa aj do kamióna.

„Mala by si sem prísť,“ vyzval ju Luke. „Niekto mu musí prehovoríť do duše a mne sa to momentálne nedarí.“

„Kde ste?“ spýtala sa Clary.

Povedal jej. Krčma Krvavý spln na Hester Street. Ktovie, či je počarená. Zaklapla mobil a obrátila sa k Simonovi, ktorý na ňu hľadel s dvihnutým obočím.

„Návrat márnotrátneho syna?“

„Dá sa povedať.“ Vyteperila sa na unavené nohy a povystierala si ich. V duchu odhadovala, ako dlho im potrvá dostať sa do čínskej štvrte metrom a či by sa vyplatilo vysoliť vreckové od Lukea na taxík. Asi nie, rozhodla sa – keby ostali trčať v pre-mávke, trvalo by to ešte dlhšie ako metrom.

„Môžem ísť s tebou?“ vyzvedal Simon vstávajúc. Bol o schod nižšie ako ona, takže boli takmer rovnako vysokí. „Čo myslíš?“

Otvorila ústa a rýchlo ich zavrela. „No...“

Rezignovane skonštatoval: „Posledné dve minúty si nepočúvala ani slovo z toho, čo som hovoril.“

„Nie,“ priznala. „Myslela som na Jacea. Vyzerá to, že je v zlom stave. Prepáč.“

Hnedé oči mu stmavli. „Takže mu utekáš pofúkať rany?“

„Luke ma prosil, aby som prišla,“ odvetila. „Dúfam, že pôjdeš so mnou.“

Simon kopol do schodu nad sebou. „Pôjdem – ale prečo? Nemôže Luke odvieť Jacea do Inštitútu bez tvojej pomoci?“

„Asi áno. Ale nazdáva sa, že mne by mohol Jace povedať, čo sa deje.“

„Rátal som s tým, že večer niečo podnikneme,“ vzdychol. „Niečo zábavné. Čo ja viem, kino alebo sa niekde navečeriame.“

Zadávala sa naňho. Z diaľky počula šum fontány v múzeu. Pomyslela si na kuchyňu u Simona, na jeho mokré ruky vo svojich vlasoch, ale to všetko sa jej zdalo veľmi vzdialené, hoci si to vedela predstaviť – asi tak, ako si človek pamätá fotografiu nejakej príhody, ale sama príhoda sa mu už vytratila z pamäti.

„Je to môj brat,“ povedala. „Musím ísť.“

Simon vyzeral, akoby bol taký uťahaný, že sa už nezmôže ani na vzdychnutie. „Tak pôjdem s tebou.“

Kancelária v Krvavom splne bola na konci úzkej zaprášenej chodby. Kde-tu bol prach narušený stupajami a pofúkaný tmavou tekutinou, ktorá nevyzerala ako pivo. Razilo tam dymom a zvieracím pachom, trochu ako po mokrom psovi – priznala si Clary, ale pred Lukeom by to nepovedala.

„Nemá dobrú náladu,“ prehodil Luke, keď zastal pred zatvorenými dverami. „Zavrel som ho do kancelárie Ohavu Petea, keď holými rukami skoro vyzabíjal polovicu mojej svorky. So mnou nechcel hovoriť, a tak,“ Luke pokrčil plecami, „som pomyslel na teba.“ Pohľadom preskočil z Clarinej zmätenej tváre na Simonovu. „Čo je?“